

MAREIKE KRÜGEL

En
nästan
perfekt
dag

Översättning av Sofia Lindelöf

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-017443-9

Copyright © 2017 Piper Verlag GmbH, München/Berlin

Originalalets titel: *Sieh mich an*

Översättning: Sofia Lindelöf

Omslagsformgivning: Eva Lindeberg

Omslagsbild © Fiorella Macor, EyeEm Getty Images

Tryck: ScandBook, EU 2019

*I slutändan går det på ett ut om du kvävs eller svälter
ihjäl, förr eller senare ska vi alla dö.*

J. K. A. Musäus tyska folksagor

JAG VILL INTE DÖ, och jag vill inte gå in genom den här dörren heller. Skoldörrar är porten till helvetet. Men det hjälps inte, min dotter behöver mig.

Dörren är tung och öppnas utåt. Genast slår lukten emot mig, den som finns i den här och alla andra skolor jag känner till, förutom musikskolan där jag jobbar, där luktar det damm och harts. Jag mår illa av skollukt. Det är en psykosomatisk reaktion som inte har avtagit med tiden. Jag har hämtat Helli otaliga gånger förut men magen gör fortfarande revolt.

Korridoren, som är dekorerad med alster från bildlektionerna, går rakt fram, svänger runt ett hörn och sedan runt ett till, och sedan står man utanför glasdörren som skiljer delen med skollukt och linoleumgolv från den trivsamma delen med kaffedoft och mattor. Jag ser Helli med en gång. Hon sitter på en stol utanför expeditionen med konstiga strutar i näsan. Det är ovant att se henne sitta still. Jag ökar takten.

När jag var i förpuberteten, ungefär så gammal som Helli är nu, led jag av ett syndrom som ingen kunde hitta någon orsak till, det var bara vaga gissningar om hormonomställningar och tillväxt. Var och varannan vecka, utan förvarning eller tydligt mönster, drabbades jag av kräkanfall i skolan. Efter några otrevliga intermezzon på lektioner och raster lärde jag mig att lyssna så uppmärksamt på de subtila signaler min kropp sände ut

att jag alltid hann till toaletten i tid i fortsättningen. Där kräktes jag ljudlöst i kaskader på ett sätt som jag senare i mitt liv bara har upplevt under mina graviditeter. I de stunderna kändes det som om jag skulle dö. Även om förnuftet sa mig att det inte skulle hända fanns känslan där och var alltid lika fasansfull. Flera timmar och till och med dagar efteråt var jag fortfarande darrig och svag, mina sinnen blev överbelastade av minsta intryck – för starkt ljus, för höga röster. Under den här perioden kände jag mig som en zombie, halvdöd, och det dagliga livet kändes omöjligt att bemästra. Varje gång jag fick ett kräkanfall var det som om ett löfte inte infriades, som om jag bara överlevde till ett pris som jag egentligen inte var beredd att betala.

När jag kommer närmare visar det sig att strutarna i Hellis näsa är hoptvinnade pappersbitar som sitter intryckta som tamponger i näsborrarna.

De är redan helt knallröda och ramlar ut när hon far upp från stolen.

”Äntligen”, säger hon.

”Jag var och handlade. Jag kom så fort jag kunde.”

Hellis näsa droppar, hon böjer sig framåt och prickar träffsäkert mattan.

Hon är inte som jag, hon har inget emot att kräkas, blöda eller söla ner och ställa till det på andra sätt.

Jag ger henne ett paket med näsdukar som jag har tagit med mig från bilen, hon sliter och drar i det och trycker till slut några hopknycklade näsdukar mot näsan. Sakta vänder jag blicken neråt för att få en bild av eländet. Hellis skor har inte sluppit undan, på mattan går ett

regelrätt blodspår från glasdörren till expeditionen. Jag följer spåret, knackar på och sticker in huvudet på kontoret för att tala om att jag är här nu och tar med mig min dotter hem.

”Fru Theodoroulakis”, ropar skolsekreteraren, vars efternamn är så intetsägande att jag glömmer det lika fort varje gång. Lehmann? Kaufmann? Neumann?

”Ja?”

”Kom hit lite är du snäll, och ta en titt på det här.”

Det var det här jag var rädd för. Medan Helli väntar i korridoren går jag in på expeditionen där fru Neumann sitter på huk och torkar golvet.

”Det här håller inte, fru Theodoroulakis, att er dotter blodar ner överallt. Jag har inte tid med sådant. Nu måste jag skrubba här hela förmiddagen, och det här eländet går ju inte bort. Jag förstår inte varför jag ska göra det. Jag är ju ingen städerska.”

Helli måste ha stått ett bra tag vid fru Neumanns skrivbord, där syns ett prydligt droppmönster på mattan. Jag kan tydligt se framför mig hur Helli stod där framåtböjd och droppade skadeglatt medan fru Neumann febrilt slog mitt nummer med ena handen samtidigt som hon rotade efter näsdukar i skrivbordslådan med den andra. På ett ställe på golvet får jag syn på en vit liten hög. Fru Neumann har tydligen försökt med salt, som om det varit rödvin.

”Blod går bara bort med kallt vatten”, säger jag.

Jag har blivit expert på fläckar sedan Helli föddes. Fru Neumann rätar på sig och räcker mig trasan.

”Gör det själv då, om du nu vet hur man gör. Jag har

fått nog av folk som kommer med goda råd men bara står och stirrar.”

Lite överrumplad tar jag emot trasan, som är varm och därmed oanvändbar. Fru Neumann står med armarna i kors och ser sträng ut. Trots att hon är liten och rund ger hon ett hotfullt intryck.

Jag vet inte vad jag ska göra. Jag vet bara att Helli väntar ute i korridoren och otåligt fortsätter att droppa. Jag vet att det handlar om att gnugga bort ett helt spår som inte slutar vid glasdörren utan fortsätter till ett av klassrummen djupt inne i skolans innandöme, där det luktar kräkanfall. Jag vet att skolklockan ringer snart och att lärarna kommer att strömma hit från alla håll, och jag vill absolut inte behöva ligga här och torka kring deras fötter. Något värre kan jag knappast tänka mig just nu.

Framför mig står fru Neumann och smackar irriterat med tungan eftersom jag inte har börjat än. Hon har förstås rätt. Hon är ingen städerska, och kanske kan inte hon heller tänka sig något värre än att krypa runt på golvet inför hela lärarkollegiet. Jag tycker synd om henne, men att tvätta skolans mattor är inte min uppgift heller. Min uppgift är att ta hand om mitt barn.

Jag trycker trasan i handen på henne igen och går snabbt ut ur rummet. När jag kommer ut tar jag Hellis skolväska och jacka, hugger tag i hennes arm och släpar iväg med henne.

”Hallå där”, ropar fru Neumann efter oss. ”Det är ju helt otroligt. Stanna! Tvätta bort det här snusket. Jag är ingen städerska.”

Helli och jag börjar springa, runt ett hörn, runt nästa

hörn, genom den långa korridoren, ut genom den tunga dörren och fram till bilen, som jag trots alla förbud har parkerat mitt framför skolan. Snabbt hoppar vi in.

”Kör, fort”, ropar Helli och skrattar. ”Annars kastar den där häxan trasor på oss genom fönstret.”

Hon har satt sig i passagerarsätet, jag tittar på henne med höjda ögonbryn. Hennes näsa har slutat blöda, förmodligen i samma stund som vi kom ut från skolan.

”Hoppa in där bak”, säger jag.

”Nä.”

Jag är inte säker på om det som rör sig i min ögonvrå faktiskt är sekreterarhäxan som är på väg att klättra ut genom fönstret för att än en gång inskräpa att hon inte är någon städerska, men jag bestämmer mig för att jag inte har tid med några diskussioner med min dotter och trampar på gasen.

Trots att vindrutan är immig och jag snart inte kommer att se något kör jag snabbt bort från skolans område och jag känner mig inte säker förrän vi har kommit till trettiozonen vid busshållplatsen.

Jag svänger in på hållplatsen och låter motorn gå för värmens skull. Fläktarna står på max, det ser ut att vara en hopplös kamp, men jag vet att varmluften alltid segrar till slut.

”Vad var det med fru Neumann i dag?” frågar jag.
”Sådan brukar hon väl inte vara?”

”Hennes man är borta, så hon är lite nojig”, säger Helli.

”Vad menar du med ’borta?’”

”Att han stuckit eller dött, något av det.”

”Fast det är ju inte riktigt samma sak.”

”Han är i alla fall borta, och sedan han försvann har hon varit konstig. Förresten heter hon Kaufmann.”

”Förmodligen är det ingen större skillnad för ens psyke om någon har dött eller stuckit”, säger jag, men i samma stund tänker jag att psyket tar fel. Skillnaden är enorm, och att någon lever är oftast den bättre varianten.

Helli nickar, som om hon förstår vad jag säger. Kanske gör hon det till och med.

Jag tar upp mobilen och letar upp numret till förskolan. Min musiklektion, som bara håller på en halvtimme, börjar om tre minuter. Det är inte lönt att åka dit överhuvudtaget.

Kirsten svarar.

”Hej, det är Katharina”, säger jag. ”Jag kan inte komma i dag. Min dotter är skadad, jag fick hämta henne i skolan. En nödsituation.”

”Lite kort varsel kanske?”

”Vi måste kanske till sjukhuset. Jag tar igen lektionen när föräldrarna vill. Men inte förrän efter jul.”

”Då meddelar jag det”, säger Kirsten och lägger på. Hon är bara trevlig mot dagisföräldrar och chefer.

På vindrutan har det bildats två isfria öar, tillräckligt stora för att jag ska kunna se vägen när jag böjer mig framåt. Jag blinkar och kör iväg. Helli har hittat iskrapan jag slängde på golvet framför passagerarsätet i morse. Den är fäst på någon sorts handske som ser ut som en bäver och ska hålla handen varm när man skrapar. Helli sticker in handen i bävern, dansar med den som med en kasperdocka och pratar genom näsan: ”Vi måste tyvärr till sjukhuset supersnabbt, fröken Dagis. Min dotters

hjärna är på väg att blöda ut genom näsan, och hon blir dummare och dummare för varje minut. Jag är hemskt ledsen. Det är sant.”

Samtidigt ser Helli ut som om hon klivit direkt ur en B-skräckfilm. Hon har intorkat blod på hakan och näsan i sitt bleka, runda ansikte. Hennes tröja, vars exakta benämning jag är osäker på eftersom allt heter annorlunda nu för tiden, har myntstora blodfläckar precis där kulliga små bröst avtecknar sig, jag kan inte säga säkert om de är förpubertala eller rester av babyfett. Hon har blodstänk på byxorna också, byxor som förmodligen också har ett särskilt namn – chinos eller cargos eller boyfriend. Hennes hår är stripigt och skulle behöva tvättas snarast, det ser ännu färglösare ut än vanligt.

Det hade nog varit lättare för Helli att vara oattraktiv om vi inte hade döpt henne till Helena. Men vem kunde ha anat det. Costas är en olivhyad, svarthårig grek. Alex brås i alla fall på honom, även till sättet. Han skulle hur som helst vara alldeles för stolt för att ställa till med ett sådant blodbad bara för att få gå hem några timmar tidigare.

Helli har däremot något magiskt blodkärl i näsan, som reagerar på ihärdigt petande. Om hon har långtråkigt i skolan trycker hon på det tills blodet strömmar. Och det strömmar verkligen, det forsar fram, det droppar och rinner och inom några minuter har hennes ansikte förvandlats till något som tvingar alla som ser det att agera.

Det är fjärde gången på två veckor som jag måste hämta henne på grund av näsblod. Yrsel och huvudvärk har hon också börjat svamla om för att göra skolsekre-

teraren så pass orolig att hon ber mig skynda mig ännu mer i telefon. Jag skulle bara kunna vända nu och köra tillbaka Helli till skolan så att hon kan sitta av de sista lektionerna också, men förmodligen skulle hon genast få näsblod igen. Dessutom är jag rädd för fru Kaufmann och hennes psyke.

Jag borde kanske åka raka vägen till akuten med Helli enbart för att visa henne vilket scenario hon riskerar. Jag skulle kunna ta i rejält och låta dem bränna det väldresserade blodkärlet för att få ett slut på häxkonsterna en gång för alla. Men bara tanken på Hellis skrik när läkaren närmar sig med lödkolven får mig att överge den planen. Helli och läkare är en historia för sig och anledningen till att jag själv aldrig går till doktorn. De senaste elva åren har Helli mer än väl fyllt mitt behov av läkarbesök. Ändå kan jag inte låta bli att ge igen lite för isskrapebäverns dumma kommentar.

”Vi ska faktiskt till sjukhuset”, säger jag. ”Vi borde äntligen reda ut det här med din näsa. Det kan ju hända att det är något fel med blodkärlet eller bihålorna.”

Hon börjar genast gråta. Det var förstås inte meningen. Jag försöker klappa henne medan jag kör, men hon viker undan, snyftar dramatiskt och slår efter mig.

”Okej, vi skippar sjukhuset”, mumlar jag.

Hon snyftar några gånger till, sedan ropar hon plötsligt: ”Kolla vilken tontig mössa den där killen har”, och jag vet att krisen är över. Hellis humör är som vädret på Irland, brukar Costas säga. Om du inte gillar det för tillfället behöver du bara vänta några minuter.

Vi arbetar oss igenom förorterna och vägsträckan

som går genom landsbygden, förbi vindkraftverken, bondgårdarna, genom byar och alléer. Jag tar medvetet den längre vägen för att det är mindre trafik där, sedan kommer vi till utkanten av staden, röda tegelvillor, här som överallt. Himlen som jag vid det här laget kan se genom den isfria vindrutan är ljus och vidsträckt. Jag vet att längst där borta, där den ser blekare ut, ligger havet. Där slutar fastlandet.

Min telefon ringer. Det är Costas, så jag låter bli att stanna och räcker över telefonen till Helli. Hon blir glad. Hon gillar att prata i telefon.

”Hej, pappa!” skriker hon. Sedan lyssnar hon en stund. Sedan: ”Nä, vi sitter i bilen, hon har just hämtat mig. Näsblod.” Sedan: ”Ja, igen. Men nu har det slutat.” Sedan: ”Jadå, allt är som vanligt. Och du?” Sedan: ”Okej. Vi hörs.”

Hon börjar knappa på min mobil och verkar helt ha glömt mig.

”Helli?” säger jag. ”Vad ville han?”

”Han var orolig, typ. För att du inte hade hört av dig eller något. Jag sa i alla fall till honom att allt är helt normalt här.”

Och jag blir nästan rörd över att hon tycker att det är normalt att jag ställer in min musiklektion för att hennes näsa har förstört en matta och vi måste fly från en skol-sekreterare som blivit galen av sorg.

Om allt ska vara normalt är det inte bra att vara gift med en man som nästan bara är tillgänglig via telefon. Sedan Costas började jobba i Berlin har vi bråkat mycket. Bråk

är priset man betalar för ett helgförhållande. Det gör avskeden lättare, och till och med efter en någorlunda harmonisk helg gräver vi i sista stund fram några samtalsämnen som vi kan vara säkra på att bli osams om.

Under veckan som följer förlåter vi varandra via sms, mejl, Skype eller telefon, låter vår längtan växa och sjunka in tills återseendet på fredagen omöjligt kan bli annat än en besvikelse. Då blir det en rejäl sammandrabbning som lägger sig över natten och ger oss en fridfull lördag. Först på söndagskvällen, innan Costas kliver på tåget, ryker vi ihop igen, så att vi har något att förlåta varandra för de kommande dagarna.

Men den här gången har vi mer tid än vanligt, ända till nästnästa helg, och därför tar även försoningen längre tid än vanligt. Vi befinner oss någonstans i mitten av processen, vilket betyder att jag inte svarar på hans sms med en gång och håller telefonsamtalen korta och informativa. Ändå finns det mycket vi borde prata om när det gäller Hellis tester, dessutom har jag skickat honom flera listor med förslag på julklappar som jag gissar att det är lättare att få tag på i Berlin.

Hur som helst har Costas lagt märke till min fåordighet och börjat grubbla, annars hade han inte ringt mitt på förmiddagen. Fast egentligen vill jag ju bara att han ska märka att jag är irriterad, inte att han ska bli orolig. Mig behöver man inte vara orolig för.

Vid det här laget har Helli tappat intresset för telefonen. Den landar i mitt knä och glider därifrån ner på golvet. Hennes fingrar är outtröttliga. De mixtrar med värmereglaget, ändrar riktning på fläktarna och sätter

på varningsblinkersen medan Helli har uppsikt över de pillande fingrarna som en mamma över sina barns yviga lekar i sandlådan. Till sist sätter hon på stereon. Cd:n som går igång är en inspelning av Schumanns *Dichterliebe*, med Josef Protschka och Helmut Deutsch. Jag satte in den i morse. Musiken börjar, och jag får anstränga mig för att hålla ögonen öppna. Annars brukar jag alltid blunda under första takten, och ta ett ljudligt väsende andetag. Protschka sjunger just den tredje sången: ”Die Rose, die Lilie, die Taube, die Sonne...”

Hur den här sången hänger ihop med Dantes gudomliga komedi gick plötsligt upp för mig när jag under mina studier började väga varje ord och varje ackord på guldvåg. I motsats till vad den gängse sekundärlitteraturen försökte inbilla mig handlade den här lilla dikten uppenbarligen inte om blommor och småfåglar utan om kristna symboler och om att det är möjligt att älska någon så mycket att man är beredd att vända ryggen till allt man dittills hållit fast vid. Jag hade läst Dante eftersom jag på den tiden hade både tid och lust med svåra texter, medan jag i dag oftast får nöja mig med att ögna igenom dagstidningen och somna över en medioker bok på kvällen.

På den tiden, när jag verkligen började lyssna så att jag upptäckte sambandet mellan Heine, Schumann och Dante, kunde den enkla insikten om att saker som tidigare hade svävat omkring i min hjärna utan någon relation till varandra plötsligt hängde ihop göra mig upprymd i flera dagar. Nu för tiden kan jag inte längre avgöra om allt hänger ihop med allt eller om alla samband tvärtom

är en ren illusion i mitt medvetande, vars högsta önskan är att det ska finnas någon sorts logik eller åtminstone själsligt band mellan saker och händelser. Schumann har i alla fall alltid försökt väva ihop liv och verk så att det ena vore otänkbart utan det andra. Det kan knappast vara en slump när motiven liknar varandra. Det har alltid gjort ett starkt intryck på mig, och jag hade gärna gjort likadant, men jag är rädd att det inte finns något att binda ihop hos mig. Det finns inget verk, bara liv.

Nu börjar redan den femte sången, den med liljeblanden, den har en underbar inledning. Spröd, koncentrerad och intensiv. Costas tycker att jag pratar om musik som andra pratar om mat.

”Helvete, mamma”, vrålar Helli.

Det hörs en smäll och ett olustigt knastrande ljud på hennes sida, jag bromsar och öppnar ögonen. Bilen står halvvägs uppe på trottoaren och Helli skriker åt mig:

”Vad gör du? Vi kunde ha dött!”

Hon pekar förebrående på lyktstolpen som vi måste ha touchat med backspegeln.

Jag har alltid tänkt att det skulle vara praktiskt om alla visste hur de skulle dö. Det skulle vara ett oslagbart hjälpmedel i terapin för ångestpatienter. Jag vet till exempel att jag borde vara omskakad i det här ögonblicket, men samtidigt gränslöst lättad, det kunde ju faktiskt ha slutat hur som helst, men nu sitter jag bara här och rycker på axlarna inombords, för jag vet hur mitt eget slut kommer att se ut och det har inget med en bilolycka att göra. I två veckor har jag vetat det. För två veckor sedan upptäckte

jag Något. Sedan dess är saken klar. Detta Något sitter i mitt vänstra bröst och gör allt det inte borde göra: det blir inte mindre, flyttar inte på sig och gör inte ont. Det är vad det är. Men det har ju inte heller i uppgift att ge mig hopp.

En normal kvinna på dryga fyrtio har sin egen gynekolog, antar jag. Någon sådan har jag inte, jag går som sagt inte till läkare. Det kommer det att bli ändring på nu, och jag kommer att behöva lära mig att bli som Helli, för jag kommer att söla ner och ställa till det. Det kommer att bli mindre och mindre kvar av mig, jag kommer att fjärma mig mer och mer från den person jag är i dag. Och så småningom kommer även de andra att inse och förstå det jag har förstått redan nu, eftersom det började fördolt i mitt inre för längesen: att jag går mot döden.

Jag vet allt det här. Men förtränga har sin tid och agera har sin tid, som det står i bibeln på ett ungefär, och den tiden är inte nu. Kanske börjar den på måndag. Då ska jag vara förnuftig och ringa någon av gynekologerna som jag letade upp i telefonkatalogen för några dagar sedan. Det finns en mottagning där det jobbar två läkare som båda heter Birte i förnamn, en med th och en utan. Jag ser framför mig hur de träffades under studietiden och råkade komma från samma trakt, trakten här uppe vid Östersjön där föräldrarna har döpt sina barn till Birte i evigheter utan att låta sig förledas av några trender, och så växte det fram en vänskap som slutligen ledde till att de öppnade en mottagning ihop i sin hemstad. Till någon sådan vill jag gå, om det nu nödvändigt måste ske. Jag kommer förmodligen att välja Birte utan h, för jag har

redan för många av dem i mitt eget namn.

På måndag ska jag alltså dra igång maskineriet, foga mig och gå den utstakade vägen. Från och med måndag får allt bli annorlunda. Måndagar är nystartsdagar. Nu är det fredag, och fredagarnas uppgift är att ge veckan ett mjukt avslut. Man måste hålla dem fria från alla påfrestningar. Man måste hejda tankarna innan de börjar studsa som loppor och hoppa från tester till diagnoser, till operationer, cellgifter, strålning och andra idéer som inte lämpar sig för helgerna och stör den fridfulla stämningen.

Helli lyckas i alla fall skapa hyfsad dramatik av situationen. Hon kliver ur bilen och står och gapar på trottoaren att vi kunde ha dött eller åtminstone fått whiplash eller totalkvaddat bilen, så att hon inte hade kunnat åka och rida i eftermiddag, och att jag är ansvarslös och inte kör bil hälften så bra som pappa, att vi kanske måste betala för lyktstolpen och att hon aldrig mer tänker sätta sig i en bil med mig, aldrig mer. Hennes mun stöter ut små moln i kylan: en knubbig, eldsprutande liten drake med pannkaksansikte. Bakom oss stannar en SUV med registreringsskyltar från Bamberg och en hel familj kliver ur. Förmodligen semesterfirare, som antingen vill se Östersjön i vinterskrud eller ska vidare till Skandinavien med en av jättefärjorna. Snart är Helli omringad av en hel skock med frankiska barn, en lurvig hund skäller upprört. Den unga mamman kommer också, med en överdimensionerad sjal om halsen, vrider sina händer och försöker sedan torka av Hellis blodiga ansikte med en näsduk. Hon lyckas inte, för min dotter har inte gapat färdigt än och står inte stilla.

Pappan, som ser alldeles för ung ut för att ha så många barn, tittar in till mig i bilen och frågar:

”Är allt okej? Vad var det som hände egentligen?”

”Schumann”, säger jag. ”Och kanske lite blankis.”

”Jaja.” Han skrattar. ”Nordtyskar och kallt väder.”

Till slut stiger jag också ut. Jag banar mig väg genom barnskocken tills jag står framför Helli, som sprattlar och är röd som en tomat i ansiktet. Jag håller om henne. Hon slingrar sig och stretar emot, sedan lugnar hon sig. Bambergmamman håller fortfarande fram näsduken till henne, jag tar den och ler tacksamt.

”Hon hade näsblod förut”, säger jag som förklaring, men kvinnan ger mig bara en skeptisk blick.

Under tiden inspekterar hennes man skadorna. Han böjer sig ner och ger mig sidospeglarna, som lyktstolpen har kapat.

”På de nyare modellerna fälls speglarna bara in”, säger han. ”Du kör en av de sista årsmodellerna där saker fortfarande bryts av.”

Medan hans fru föser tillbaka barnen och hunden in i SUV:en går han fram till Helli och mig och kramar om oss båda två. Man kanske gör så i Bayern.

”Det är bäst att ni åker raka vägen hem och vilar lite”, säger han i mitt hår. ”Bilolyckor är som tandläkaren, de sätter sig på immunsystemet. Bli inte förvånade om ni känner er förkylda i morgon.”

”Tack ska du ha”, säger jag matt. Kramar gör något med min röst, de suger energin ur den.

Barnen vinkar genom fönstren när SUV:en kör vidare. Helli vinkar också glatt och skrattar.

När vi sitter i bilen igen ger jag henne den avbrutna backspeglens. Hon rynkar pannan och vrider på spegeln, sedan betraktar hon sig ingående i den, och jag förväntar mig nästan att hon snart ska fråga den vem som vackrast i landet är.

”Kan man ens köra med bara en backspegel?” frågar hon.

”Ja då”, säger jag när jag startar bilen igen.

Man kan allt möjligt när man måste.

När Helli har fått nog av sin spegelbild lägger hon plötsligt märke till musiken.

”Vad är det för skräp du lyssnar på?” säger hon, trycker på en knapp och avslutar obarmhärtigt stycket. Mitt hjärta hoppar till lite, som det alltid gör i sådana lägen – det har fortfarande, efter alla dessa år, inte vant sig vid att processer blir avbrutna, att situationer inte får ett slut utan alltid bara övergår i andra situationer. Mitt hjärta älskar slutackord. Hellis fingrar hittar radioknappen, rattar in en kanal, sedan en annan, höjer volymen. Jag stirrar på vägen och kör, gör inget annat än att köra, låter mig inte distraheras av de febrila fingrarna och absolut inte av musiken som dånar ur högtalarna och som Helli uppenbarligen tycker är så bra att hennes fingrar vandrar vidare till fönsterveven.

”Gebt uns ruhig die Schuld dafür, den ganzen Rest könnt ihr behalten”, sjunger Die Fantastischen Vier, som jag till och med känner till, och Hellis kropp knycker knappt märkbart i takt till musiken.

I min anteckningsbok har jag en lista som jag gärna skulle fylla på nu. Den heter *Grammatikfel i tyska sång-*

texter, som hade kunnat undvikas om någon i studion haft vett att tala om det för artisten.

Listan är en hel sida.

De sista takterna i rappen går direkt över i *Last Christmas*. Jag är glad när jag strax därpå får syn på vårt hus.

Helli rycker i handskfacket, sedan lutar hon sig över mig och ställer om den digitala displayen framför ratten. Jag tittar på klockan när jag svänger in på vår uppfart: 10:32. Jag hinner se hur klockslaget försvinner och ersätts av en temperaturangivelse, eftersom Helli har hittat knappen för det. Tre minusgrader. Sedan informeras jag om att min snittförbrukning är 5,4 liter. Sedan kan jag äntligen stänga av motorn och få tyst på George Michaels röst. Jag plockar fram mobilen under sätet och stoppar den i fickan på kappan. Helli stiger ur och kvar i passager-sätet lämnar hon en isskrapebäver, en hopknölad blodig näsduk och en backspegel.

*

När jag kommer in möts jag av en kopp kallt kaffe på köksbordet och bredvid den min att göra-lista för dagen.

Där står:

Att göra i dag, innan Kilian kommer:

– dammsuga (obs! även på övervåningen!)

– ta hand om tvätten (tömma maskinen, sätta på en ny, torktummlaren)

– bädda gästsängen (stryka sängkläder – småborgerligt eller gästvänligt?)

– handla (separat lista)

Det borde vara enkelt avklarat även med Helli och Alex i huset, Alex slutar tidigare i dag.

Jag tittar till rättorna och öppnar deras lucka så att de kan gå ut. De lever ett självständigt liv i det avseendet och avgör själva när det är för kallt för dem. Sedan bär jag in matvarorna från bilen. Helli springer bredvid och tittar vad jag har handlat. Jag går bort med färdiglasagnen till frysen.

Helli tar upp Martinin ur korgen och frågar:

”Tänker du supa dig full för att pappa inte är hemma och är på fest utan dig?”

Costas dricker inte mycket alkohol, inte konstigt att hon lägger märke till den. Det är roligt att hon genast tänker på supande när hon ser en flaska Martini. Hon har ingen erfarenhet av vilka sociala funktioner olika sorters alkohol har.

”Kilian kommer ju i kväll”, säger jag. ”Och pappa får gärna gå på fest själv utan att jag måste förgylla ensamheten med att supa.”

Min plan för kvällen är att parkera Helli framför teven med eller utan Alex så att jag får tid för Kilian, som ska hälsa på här för första gången sedan studietiden för mer än femton år sedan. Än har jag ingen strategi för ögonblicket när jag ska stänga av teven. Det brukar nämligen föranleda ett anfall av det värre slaget, som Costas kärleksfullt kallar ”grand mal”, och enda sättet att undvika det är att låta Helli titta på teve tills hon somnar i soffan. Det skulle till och med kunna fungera i dag, eftersom hon har ridlektion i eftermiddag. Med lite tur rider hon sig trött.

Efter ett tag tappar hon intresset för matvarorna och försvinner in på sitt rum för att försöka chatta med sina klasskompisar som har lektion. I hennes skola är det förbjudet med privata elektroniska apparater, men hon vill prova i alla fall. För något annat kommer hon inte på, det kan jag slå vad om.

Jag tänker med vemod på de förmiddagar i min barndom när jag var sjuk och fick stanna hemma i soffan. Jag hade någon sorts sjukbibliotek som bestod av böcker som jag kunde utantill och som jag blev så uppslukad och glad av att jag tyckte om att läsa dem även om jag hade ont i huvudet. Helli läser bara böcker om hon är säker på att det finns en teveserie med samma namn, så att hon kan fylla i allt som hennes hjärna hoppar över i boken i efterhand eller medan hon läser.

Jag stryker *handla* på att göra-listan. Det är en skön känsla att stryka över något när det är avklarat, och nu för tiden är det en lika skön känsla att genast ta sig an en ny uppgift, något normalt och vardagligt. Den som påstår att normalt är långtråkigt är förmodligen väldigt ung eller mitt i en fyrtioårskris.

Inköps- och att göra-listor är de enda listor jag låter ligga framme. Alla andra skriver jag i min anteckningsbok, och jag är rätt säker på att mina barn inte har en aning om att de existerar. Jag skriver bara i hemlighet. Om jag inte kan anteckna något för att jag är iakttagen använder jag en minnesteknik där jag i tanken går igenom mitt barndomshem rum för rum och lägger till en punkt på min lista i varje rum. När jag väl får tid skriver jag ner allt genom att gå runt i huset en gång till och

samla in punkterna från ett rum i taget. Vi bodde i ett radhus i Projensdorf i Kiel. I fantasin får jag gå i många trappor.

Jag ställer in Martinin i kylskåpet eftersom jag antar att man måste kyla den. Det kanske inte var sant som jag sa till Helli. Jag kanske måste försköna kvällen utan Costas en aning.

”Jag måste visa upp mig där”, hade han ordagrant sagt förra helgen när jag drog upp hans fåniga fest i sista stund för att provocera fram ett rejält avskedsbråk.

”Jag måste visa upp mig där.” En mening jag bara inte kan släppa. Det känns som om den sammanfattar allt det ytliga och osjälvständiga med hela arrangemanget. Att just Costas yttrade den meningen gör nästan fysiskt ont i mig. Ytlighet och osjälvständighet är två egenskaper som han föraktar mer än allt annat.

”Det är inte bara en adventsfest, det är en intern förpliktelse också. Alla som är viktiga för firman måste stå där och hänga.”

Han säger alltid ”firman”, som i en thriller.

”Men du är väl inte viktig för firman. Det säger du ju själv så fort du får chansen. Du är en utbytbar slav, eller vad är det du brukar kalla det?”

”Hora”, sa Costas dystert.

”Sant, du får trots allt betalt av dem. Då hör det helt enkelt till att stå och hänga och visa upp sig, eller? Och vad är jag då? Din hallick, som skickar iväg dig varje vecka, håller dig om ryggen och får inkassera en del av dina inkomster för besväret?”

”Lägg av. Jag vill inte bråka. Inte om något sådant.”

”Finns det överhuvudtaget en benämning för någon som är gift med en hora och sköter hushållet åt honom, skjutsar runt hans barn i trakten och håller ställningarna där hemma i största allmänhet medan han hänger på fester och nätverkar?”

Han blev i alla fall rasande.

”För det första bad jag dig att följa med. Fruar är särskilt välkomna . . .”

Jag bara stönade.

” . . . respektive är särskilt välkomna. Det är alltså ingen som tvingar dig att hålla ställningarna här hemma. Men det kan väl inte du föreställa dig, att det skulle gå utan dig? Att något skulle kunna fungera här om inte du patrullerade runt hela tiden?”

”Och för det andra?”

”För det andra?”

”Det var det första. Vad är det andra?”

Costas stirrade på mig och jag njöt av ögonblicket. Han är så mycket större än jag, så bredaxlad och mörkhårig och imponerande i största allmänhet, åtminstone ur mitt perspektiv, att jag blir glad varje gång jag lyckas avvärja honom. Men jag visste också vad som väntade. Allt har sitt pris. När jag bestämmer mig för att lämna den sakliga nivån och ställa Costas mot väggen blir det högljutt.

”Jag skiter fullkomligt i det andra. Men om du tror att det är kul att gå på någon skitfest på den där skitfirman tror du väldigt fel.”

”Men gå inte dit då. Du behövs här hemma. Eller kom åtminstone hem på lördag morgon. Så långt är det ju inte.”